

Ea era o buburuză, o cantacruză, un fitiț cu aripi pe care nu le voia împrăștiate nicăieri, era păcatul însuși, nimeni înainte nu îndrăznise să zboare așa, aiurea, pe coclauri, de-o dureau măselele (durerea ajungea până-n plăsele și chiar mai jos de ele. O durea până și mătușă-sa de la Buzău pe care n-o văzuse niciodată dar clar că fusese o gagică foarte mișto purta un combinezon din ăla care imita mătasea naturală verde sau roșu. Da, vrăbiile sunt nebune de vorbesc ca cretinele până te smintesc și nu era nimeni să le dea mai încet pe tâmpite fără nici o noimă, dar vă rog frumos dragi vrăbiuțe, vă rog frumos.)

Și totuși, chiar și așa, ea fascinată de mâinile tale, o vezi cum se uită, îți vede orice cută pe piele, fiecare pistru care poate fi o pată de ficat dar pentru ea nu contează fiindcă nu știe?

Ea vede că am niște pufi pe mâini, aproape invizibili, toată lumea mă invidiază că n-am păr nici pe mâini nici pe picioare, ea e deja cu mine la mare, facem nudism la doi mai, adică numai eu fac, ea e timidă, ar vrea să mai fie o tură silfidă, hai pa.

Am adormit și-am visat mâncare, orez cu legume cu curry sau mai bine fără, sau cu dovlecei, trebuia să fie ceva carne pe lângă pește, cartofii nu se pun, cartofii sunt ca mama, mari, maro, urâți și, de cele mai multe ori cu colți din ăia pe care nu se obosește nimeni să-i smulgă sau să bage vreun cuțit. Ea a adormit, nu eu. Acolo, în vis, era și Dumnezeu, semăna cu un creuzet cu toate că n-ar fi putut niciodată să deseneze vreo unul, în orice caz era așa cam pe deasupra și n-avea miros decât dacă voia el, a iasomie sau a floarea miresei, ba nu, a lăcrămioară, era vesel și cam grăsun, cam grăsunel, avea nouăsprezece mirese între unu și 100 de ani, erau toate atât de mișto de puteai înnebuni pe loc și ea l-a întrebat de ce nouășpe.

Era ea, sau era cealaltă într-o gară. Nimeni nu apărea. Era un tren din ăla vechi de o mie de ani, garat pe o linie moartă, fără uși. Dar înăuntru totul era ok, se mânca, se bea, venea cineva cu papion și te servea, ea a luat niște pastile.

Pâinea de la ultima masă, aia învelită întru-n țişlaifăr verzui maroniu, exact de nuanța pâinițelor dinăuntru.

Nimeni nu știe mai bine ca mine. Nimeni. Nici măcar tu.

Dumnezeu era cineva absolut ok, te puteai înțelege cu el, îi plăcea să stea la taclale, sigur că ți-o servea de nu te vedeai dar în general îți dădea exact răspunsurile pe care erai pregătit să le-auzi. adică, doamne, mor?

După aia trebuie să mai fi fost niște texte cu mici și cu bere cu ceva de mare plăcere de Paști. La verdeață, într-o dimineață dar acum știa cum se respiră pe-o nară fiindcă era vară și nu avea voie altfel. Și mai era vreo iubită din aia lăsată-n urmă care nu va înțelege niciodată nimic, se va simți umilită, pleznită, whatever, va încerca, dar nu va mai reuși niciodată. Iubirea trebuie să fi fost ceva foarte grav. Și nu, nu o să-ți mai nimic, niciodată. Și nu te mai simți avizată, fiindcă nu ești. Doamne, dar eu sunt genială, eu pot să trag pe oricine pe sfoară fiindcă sunt genial, cineva mă iubește atât de mult că eu pot să mă fut oricând în viața asta, n-o să-mi înșel nevasta azi e ziua ei, dă-le-n pula mea de femei. Vorbesc foarte urât și știu, vă rog să mă scuzați, mai îmi scapă piciorul, dar nu e din cauza mea, am uitat. (((ne! ne! ne!, aia cu mai)))

La mine-n cartier s-a-ntâmplat ceva ciudat acum vreo lună de zile, a intrat un taxi pe alee și a căzut într-un șanț. Apoi accidentele s-au ținut lanț, parcă înnebunise toată lumea, intrau acolo pe alee și se ciocneau ca ouăle de Paști, n-a venit nici o poliție nimic cu toate că lumea stătea și se uita ca la circ erau unii cu telefoane în mână

care sunau la 112 toți în același timp, se poate să fi ocupat linia nenorociții în loc să se ducă să-i scoată pe ăia de-acolo, în final a venit cineva care semăna cu un vatman, a făcut măcar ordine, a urlat că nu vreau să vă mai car cam vreun an să vă ia dracu de dobitoci cretini assasini de pinguini și de toate mamele voastre. Apoi ei i se încleștase o buză așa, cum se uita de la fereastră.

Apoi venise mama ei, buburuză pe care o sunase și-i spusese uuu, să scoți cheia din ușă, nimeni niciodată, nimeni niciodată nu se simțise vreodată la fel de rușinată cum îi spunea și bunica ei Cristina, rușinata mea. Ar fi trebuit să moară pe loc de rușinea aia sau să pună niște tămâie, nu vorbești așa cu nepoții tăi fiindcă ăia sunt dumnezăi, au puteri spirituale mai mari decât ale tale și dacă nu crezi chestia asta degeaba ești bunică. Dar ea nici nu prea fusese, avusese o mare problemă cu singurul ei copchil, acum că muriseră toți putea să vorbească liber, doar mama nu murise și spera, în nemernicia ei, nici să nu moară vreodată. Fiindcă ea era o fată streată, cineva trebuia să se scoată până la capăt, să recunoască c-a greșit.

În orele acelea în care nu fac nimic, decât stau și mă uit la pereți. Nu se-ntâmplă nimic în creierul tău așa cum te-ai fi așteptat, atunci totul e plat, la-nceput zici că-i doar un bazalt apoi îți dai seama că nu. E ceva cu multiplu de zero, nu seamănă cu linia continuă de la mijlocul șoselei, e, mai curând, ca o eclipsă în mijlocul unui balon făcut dintr-un maț de porc, e ceva elastic, asta-i sigur, e colorat într-un fel care nu se poate descrie nici măcar ca curcubeu, e ceva ce-aș fi:

Tu trebuie să mă ții pe mine pe margine fiindcă, dacă m-ai pune-n mijloc ai distruge cu mâna ta ordinea pe care ai făcut-o la beție. Nu vrei să-ți aduci aminte de asta deși n-ai uitat nici o clipă, e un pitic chel care vine și te

trage de șireturi din sfert în sfert de oră sau de secol, who cares, pentru tine ce contează, dar ce contează pentru tine și nouă de ce nu ne spui? Eu nu pot decât să te bag în pizda mă-tii, să mă rog să mă scoți de acolo, să m-ascund într-un vagon garat pe o linie moartă împreună cu cineva, nu știu cine. Cineva care vine cu mine.

Ți-e pusă răbdarea la-ncercare, dai cu ochii de lume și fugi de ea ca de câinii turbați, nu există virtute mai mare, și se spune, și se cântă chiar și tu uiți, minunile se-ntâmplă când ești pregătit, nu când vrei tu să vină fiindcă te doare-o plombă și, desigur, Dumnezeu nu există, există doar o pungă de hârtie de-un leu în care Cristi îți aduce 2000 de ghiocci la-nceputul verii. Și tu crezi.

Când mă uit la fete peste București eu mă uit la tine dar văd că nu ieși când te-am cunoscut, Cristina. Nici o tandrețe în mâinile tale doar o spovedanie tristă păcătoasă, un altar spart de turci într-o dimineață pe nepusă masă și o fetiță trimisă de mică la coasă. El era ea și invers, nimeni nu știa, nici măcar iarba adunată pentru noapte într-un sac pe care-l spăla în fiecare zi cu un detergent ușor pentru amor.

Când femeia vecina pitica așchilopată cu față de cal aproape mort de foame îi spunea ei că să bea un ceai chiar și așa, fără zahăr, că i-ar fi spus numele ei de parcă ea nu l-ar fi știut. Știa, știuse mereu, fusese tot timpul vorba doar despre futut și asta cu fututul până la capăt nu putea, înțelege, avea nenumărate urechi blegi, erau niște ciuperci, de fapt, era doar gândul lui sau al ei că e împărat și, orice altceva doare mai tare decât o noapte în care bei singur vodcă pe o plajă la mare.

Eu mă jucam cu perdeaua, stăteam la marginea caloriferului în fața lui cu geamul deschis și bătea vântul cu perdeaua-n fața mea și eu o suflam înapoi, ea se ducea înapoi venea înapoi albastră și eu iarăși o suflam înapoi.